

Мати

Косинка Григорій Михайлович

А працю ту, що виросла із ноту
Твого гарячого в жнива,
Що сипалася зерном через гору
У кіш дубовий до млина, —
Забрали в тебе ми не так, як таті,
Але розбоєм в білий день,
Коли кипіло сонце на загаті,
І гукав півень до гостей!
Т. Осьмачка

Кінь, запряжений у нового кованого биндюга, стоїть уже давно коло воріт; на возі лежить засланий брезентом жатий пирій, а в передку чорніє стара кирея.

— Я поклав тобі, сину, кирею про всякий случай, — каже до мене смутним, тремтячим голосом батько.

— Ну, от! Не люблю я ваших жалощів! — вигукую сердито коло порога, брязнувши цеберкою. — Заберіть назад її, чуєте?

— Ех, сину, сину, — промовляє докірливо батько, — ж кричи хоч ти вже на старого, бо так закричали мене за цей місяць — жить не хочеться!

Мене пориває підійти до батька, взяти його широку, з рубцями од кісся руку і поцілувати її, щоб він залишив собі у пам'яті цей поцілунок на ціле життя...

Але я, прикусивши до болю нижню губу, поспішаю до хати: так, батькова правда — надходить велика буря.

Хмари вже заступили під лісом кавалерію, що брела по перса коням житами; чорне сонце, втикане багряно-червоними стрілами на вітер, запалило за селом вітряк, і гарматні ядра, перегукуючись свистом при зустрічі, лягають на нашому, польському боці, мов ті підсвинки у вибоїні дороги, не розриваючись...

— Уже не видно й одного поляка, — каже, зіп'явшись коло вікна, мій менший брат; сестра-десятилітка сидить на долівці та кує сльозами підніжок столу — не слухає, а коли стукнули двері, брат злякано плигнув, мов той шкідливий кіт на покуття; тоді чорна тінь упала з вікна на змучене лице матері, на розірвану з гарячки на грудях сорочку; підтичка сієї сорочки з товстого, тканого ще на локті полотна, а станок — жовте, солдатське.

— Андрію... — закашлялась вона, вимовивши моє ім'я, але говорити було важко, а сестра струснула на лице сльозами, примовляючи:

— Ой матшко-вутінко, де ж нам тебе зустрічати-виглядати-и-и?..

— Не застуй світла матерії — вигукнув я з якоюсь люттю на брата, що сидів на лаві та дивився зляканими очима на хвору.

Мені такий жаль та сум... У нашій хаті, ще як писав брат Петро, все по-старому, все благополучно: блискуча піч стоїть, поколупана до цегли, стіл чорний, аж вилискується під лепом, і паляниця на тому столі з дрібком солі, а вікна низькі й малі — вони дивляться тільки на купу гною під повіткою, а більшою шибкою вторі крайок лісу закреслюють.

— Таким, сину, як ми, — казав батько, — коли нема заробітків — нема життя. Конем орудую, а все наче з рук падає, все думаю: сходив Херсонщину, троє літ протрубив у шахтах, у Кривому Розі, а ви дома на півдесятині злидні посіяли — наче мало ще нам їх і так!.. Така була сила в мене — одвірок виломлю рукою, — зносилася: ні сходив, ані спив... Та хіба тільки я такий?!

А мати на долівці, на соломі, де в головах старі баранки лежать сиві, за брата заступається:

— Не займай його, він малий ще... — видавила вона з грудей разом із кашлем ці слова, а потім хотіла ще підвести руку до сестри — не подужала.

Я, ковтнувши солону сльозу, сказав:

— Ви ж не вмирайте, мамо, чуєте? Не вмирайте! Я привезу сьогодні доктора, чуєте?

Мати поворушила головою — одмовлялася, а далі розплющила свої великі очі, як обвалені копитом ямки на лузі з водою, — пильно вдивлялася в моє обличчя; здавалось, давно-давно вона колись його запам'ятала собі, хотіла щось промовити — не можна: губи ловили повітря, а голосу не було. Я спам'ятався: треба їхати!

— Простіть мені, мамо, — сказав я, ставши на коліна. Батько, ідо стояв коло порога, голосно заривав, підхлипуючи по-дитячому так само, як і сестра, на всю хату; брат Петро пригнав з поля корову ще в полудень, нарвав їй гички, нагодував, усе того хазяйства миршавого доглядаючи, а на крик у хаті став на порозі з латаним мішком у руці, а такий був, мов камінь той німий...

— У другий раз...

Мати мовчала.

— У третій раз... — І я підвівся рішуче на ноги, а вона глухо мовила:

— Бог простить, сину... Не їдь тільки, дитино...

У матері знову починалася гарячка; їй знову лили на гаряче тіло самогонку, а брат Петро, засукавши рукава, розтирав.

У хаті засмерділо горілим зерном: це батько з Петром випорожнили на материні ноги останню пляшку самогону.

Батько поклав кулака, мов горнятко загоріле, на стіл, — сказав:

— От жисть! Польський офіцер своєму собаці ногу перев'язував, а ми, виходить, гірше від собак здихаємо?! Біжи, Петька, ще до Одарки по самогонку, — наказував він братові.

Петро взяв на лаві пляшку, міцно стиснув для чогось у кулак пробку, вискочив у сіни, але не встиг причинити двері, як гукнув:

— Ой горить десь на селі! Це, мабуть, на Джулаєвому кутку, а дим валує аж у береги!..

— Катай по самогонку! — гостро наказав батько.

Ми вийшли з хати разом; пахло димом, а кутком заливались, гавкаючи, пси; село ж було німе, сторожке й люте; я мовчки одломив з верби молодий дубець — поганяти коня. Петро підбіг о воза, хотів, видно, щось мені сказати — не посмів, а батько йому вслід:

— Одна нога — тут, а друга — там? — І брат, оглянувшись, побіг по самогонку.

— Може, й не слід їхати? — поспитав обережно, прислухаючись до гарматного клекоту, батько, додавши: — Все рівно мати не діждеться того доктора, а сам десь накладеш головою або з конем до Польщі замобілізують!

У мене в серці за ті слова закипів жаль до батька, що не міг слова йому сказати, а лише мовчки одчинив ворота та повісив на них кирею чорну, — хай дома залишається, коли вмру по дорозі, — ударив дубцем коня, рвонувши ліворуч віжку, і биндюг заскакав по сухій дорозі, вистукуючи гальмом так, як за городом вистукував кулемет.

У передку мого воза, в навмисне зробленій скриньці, лежить револьвер. Чи не хотів спитати мене про його брат Петро?

Я думаю: «Треба було залишити його дома, бо я не знаю, чи доведеться мені повернутися додому, чи ні?..»

Шумлять перед дощем придорожні верби, шумить городина, а з верби, зриваючись на вітрі, летить ворон, крикаючи...

... Поляки мобілізують підводи. Польська армія, зодягнена в сіро-зелені німецькі шинелі, що нагадують колір жита, коли воно красується, розхристалась із дисципліни й перелякано котиться перед босими більшовицькими частинами на захід; наше село, як місцевість, де є стратегічний міст, сьогодні вдруге намагалися зайняти більшовики, і, повертаючи до Джулаєвого кутка коня, я не знаю, хто ж нарешті в селі зараз: пани чи товариші?

— Хто б не був, — кажу вголос до себе, — але п підводи не поїду. Плювати мені, що б'ється в гарячці армія, — у мене дома так само б'ється мати!..

Я міцно стискаю руками віжки та здержую коня, що за кожним пострілом з гармати кидається злякано то в один, то в другий бік, і під сміх польських солдатів, що стоять на розі Джулаєвої вулиці, потрапляю у бойову смугу...

— От молодець хлоп, — гукає до мене один солдат. — Сам до штабу їде, правда? — сміється він золотим зубом у передніх яснах до свого товариша.

— У його віз добрий, проше пана, до Варшави вирядився, — глузує той, показуючи багнетом на новий стан коліс у моєму возі.

Мені хочеться крикнути до цього чваньковитого «жовнежа»: «Не до Варшави, брешеш, а до Зеленогаївки!» Але в моїй уяві лежить, як і зараз, розхристана мати, що рве з гарячки на собі сорочку, а брат Петро, засукавши рукава, розтирає їй тіло самогонкою, — і не може через це зірватися таке слово.

Я б'ю по жижках коня, обминаю обгорілий паркан, де кричать та плачуть, мов божевільні,

люди, та пускаю коня вповодж переляканого села на всю прить...

Я знаю одно: серце моє запеклося на руїнах пожежі, що подекуди ще й досі горіла, спопеліло стражданнями села, і, коли горло здавили сльози, я хотів витягти із своєї скриньки револьвера й стріляти кожного, кого зустрів по дорозі в шинелі, що нагадує колір жита...

— Стій, ти здурів, чи що? — гукає до мене з-під повітки дядько Василь. — Куди це ти вирядився? Я колеса з воза поховав, а ти панів до Волині підвозить рішив?

— По доктора... Мати!.. — кинув йому під повітку слова, що змішалися з рясним дощем та заховали в золото-синіх огнях блискавки дядькову постать... Я накрив брезентом свою схованку та взяв конем до воріт, бо назустріч, похитуючись у слідах, скакала мокра від дощу, мов той хлющ, трійка польських кавалеристів.

Я захолюнув од такої зустрічі.

Так, не для слави польського офіцера будуть ці рядки! Але їх родила та велика й справедлива у віках ненависть мого народу. І коли полковник, майнувши чорно-малиновими краями плаща, ударив мене нагайкою, різнувши кривавою смугою моє лице, я хотів був в ту хвилину лише запам'ятати риси цього звіра.

— Do stokros!.. — вигукнув він кінець лайки російською мовою, запитавши знову польською: — Ти ховаєшся? Польща боронить тебе від більшовиків, а ти не хочеш їй служити, хаме?!

Його кінь хрипів під удилами над моєю головою, а пан офіцер, не почувши крику та благання, запитав у своїх солдатів:

— Co to jest? Co?! Хлоп німий, як скотина!

Один з кавалеристів єхидно засміявся, вклонившись навіть на сідлі офіцерові, але другий суворо дивився на сцену та стримував свого коня; я витер тоді рукавом кров, що стікала з рани, і спромігся сказати офіцерові польською ж мовою лише троє слів:

— Дякую за визволення!

О, він зрозумів! Люто сіпнувши за вуздечку свого коня, пан офіцер сказав до солдатів веселий дотеп, а далі гостро наказав:

— До штабу! Ця собака — більшовик... У-у, голота!

— Український інтелігент, проше пана полковника? — засміявся, запитавши, влєсливий солдат. Він, видно, ждав лише наказу, бо нагайка в руці, з жовтим лисячим хвостом коло ручки, аж підскакувала в солдата, але наказу не було: офіцер поспішав. Він тільки подивився на солдата стомленими очима, де можна було побачити доручення, ідо пахне у військових єдиним словом «смерть».

І знову польська команда, грязь під копитами коней і метушлива думка, що бігає в мозку, мов сіре польове мишеня, коли шукає загублену нору.

«Батькова правда, — каже до мене це сіре мишеня. — Мати. мабуть, померла, а твоя смерть — праворуч, на коні. Хай-но тільки за село виїде солдат... Не віриш?»

— Ні, — відповідаю, скригаючи зубами так, що мишеня раптом десь зникає несподівано, як і

з'явилося, а губи шепочуть лише одне: — Застрелити, за смерть матері та свою, хоч одного з армії, що носить житній колір шинелі, — рішив я, підсунувшись до своєї скриньки та хруснувши пальцями: задубіли після дощу руки.

А кінь мій, мов у тій пісні, зажурився та, спотикаючись, ішов поруч із гнідим кавалерійським туди, де глухо крякали в житах кулемети, де брели зарошені люди, де впало останнє, перед дощем, гарматне ядро, розколовши надвоє коло школи старого осокура.

Ми їхали мовчки недовго.

— Пан — інтелігент? — запитав мене несподівано солдат польської армії.

— Так, учитель, — збрехав я, не розуміючи, до чого йде мова.

Він засміявся, додавши суворо:

— Так не можна відповідати польському офіцерові, розумієш?

Я мовчав.

«Хіба можна було, — гадав я, — сказати цій потайній собаці про смерть моєї матері? Хіба можна...»

— Часи пан має? — запитав він знову, не спускаючи з мене пильних маленьких хитрих очей.

— Де там у нас часи ті будуть! — відповів я не в тон солдатові, глянувши мимоволі на захід, де ховався під лісом довгий хвіст польського обозу.

— І нічого не має? — спинив він раптом мого коня, а сам скочив із сідла на землю.

Я встав з воза й ждав.

«Не може бути, що він хоче розстріляти мене таким способом» — подумав я, приготувавшись до обороті на смерть.

— Йолоп ти, чуєш? — крикнув легіонер, розмахуючи кулаками.

Мені було зрозуміло, що, коли людині втрюх розрубали нагайкою лице, коли вона має десь у схованці револьвера, це трохи скидається на йолопа, але я, мабуть, мав тоді такий вигляд, що сержантові довелось вжити такого влучного порівняння.

— В чому річ? — поспитав я, здивований, у солдата — Ведіть мене до штабу!

— Не вдавай дурня! Вивертай кишені, сарака! — гукнув осатанілий легіонер.

Мені зробилося смішно. Так, тепер я розумів — і моментально вивернув; із кишені впала додолу лише квитанційна нотатка «О приемке продразверстки», яку я нахилився піднята та сховати знову, але сержантові не сподобався мій рух, він злісно гукнув:

— Не руш!

— Квитанція за продразверстку, — пояснив я, підіймаючи папірця.

— Розстебни сорочку, — спокійно сказав до мене сержант, оглядаючись злодійкувато на всі

боки та підганяючи словами: — Скоріше, скоріше!..

У мене на грудях, на синьому шнурку, висів маленький позолочений хрестик — подарунок матері, коли виряджала мене колись до війська.

— Здійми, — якось тихо прошепотів він, і, коли я передав цю здобич, він уважно додивлявся до проби, а потім махнув чогось рукою: «Казна-що, мовляв, але приходиться», витяг із-за пазухи великого гамана й положив туди мого хрестика...

О, в тому гаманці були не тільки хрестики, що мали вартість таку, як мій!

Я взяв на мокрій землі шнурок та нотатку.

— Рушай! — сказав незадоволено сержант, додавши: — За образу честі польської армії я повинен був тебе розстріляти, як пса. Так. як пса. Але зараз маєш підвозити до більшовицьких позицій набої, зрозумів? Ти не більшовик?

— Дякую панові офіцерові! Ні — вигукнув я радісно, лише для гонору назвавши героя хрестиків офіцером... Але які прекрасні наслідки мало для мене це слово! Сержант похвалив мене, що я такий, мовляв, розумний хлоп, що навіть польською мовою володію.

— Рідко трапляються такі хлопці, — зробив він зауваження. — Навіть українські інтелігенти...

Але я не слухав; мене охопила така радість, що зможу нарешті проскочити бойову смугу, зможу потрапити до бойового сектора більшовиків, де перед моїми очима стояла поза арміями лише Зеленогаївська лікарня... Я буду ридати перед лікарем так, як ридав мій батько, коли я прощався з матір'ю... Лікар повинен поїхати — це моя постанова...

І я гнав коня до польського штабу з такою силою, що мій пан сержант лише посміхався:

— О, ти гарячий! — приказував він, гоноровито осмикуючись, коди ми підїздили до штабу.

Дощ перестав. Він гнав на захід патлаті хмари, а над лісом вималював широку синю смугу, схожу на Дніпро коло Зеленогаївки. У ту смугу, здавалося, вітер вмочив старі дуби ще прадідівського бору — таке було суворе й грізне небо.

На нашому, польському, боці хмари вгорі плывуть до тієї смуги чорними кораблями — ще хвилина, й синя смуга, що нагадує Дніпро, не вмістить цього небесного флоту! Десь далеко лунає канонада. А за селом, де штаб, з гарячкою та безпорадністю одступає до бору польська армія.

Валка селянських підвід вантажить під лайку сержантів набої; коні місять ногами грязь, а ящики ламають своєю вагою тонку шалівку возів, і, коли вже підводу навантажено, на воза вискакує, кидаючи туди товсту солдатську торбу, сержант; він злякано оглядається назад, де за горою йде густа, без перерви, перестрілка, хвилину щось думає, а далі люто б'є коня та вигукає знову лайку на дядька, що коняка, смикаючи воза, заляпала його гряззю.

Селяни, зрідка молоді, схиливши до землі голови, біжать по грязі, не сідаючи на вози, поруч із кінями — така важка дорога.

— Сідай, бо далеко бігти! — глузує на возі сержант, задоволений, що він нарешті таки осідлав собі цього дядька в далеку дорогу...

До нас підбігає схвильований старшина польської армії:

— Я маю їхати, коня забито...

Але мій сержант на цей раз не забув, видно, наказу свого начальника:

— Проше пана капітана, але хлоп з наказу графа має

підвозити кулеметні стрічки до більшовицьких позицій!..

Офіцер побіг до двоколок Червоного Хреста. Вони спішно підвозять, перекладаючи на селянські вози, поранених; кіннота гусарів у галоп виїхала пашнею на праве крило; вже сутеніє, я боюся, що польська армія зрушить під натиском раніше, аніж я зможу виїхати на гору, де є надія проскочити до Зеленогаївки.

— Laduj! Накладай! — підбадьорює мене наказом сержант, показуючи рукою на ящики з кулеметними стрічками.

Під вербами стоїть недобита сотня солдатів.

— Зрадники, що покинули праве крило, — пояснює лаючись сержант. А «зрадники» стоять під вербами, слідкуючи очима, як поспішно тікають сержанти з офіцерами, і рішуче одмовляються вдруге йти на фронт.

— Повстання? Більшовики?! — долітають до мене окремі слова запіненого офіцера, але в цю ж хвилину солдатів оточують штабні сержанти, а під верби, де ми стоїмо (я-вже навантажив кулеметні стрічки з французькими написами), здержуючи коня, летів мій хрещений батько сьогодні — граф Яромірський.

— Пане граф, пане граф! — загукали з усіх боків, підбігаючи до змиленого коня графа.

— Co to jest? — якимось верескливо врізався мені голос графа.

І тоді, пам'ятаю, виступив серед німого мовчання солдатів, що стояли оточені озброєними сержантами, один. Так, я ніколи | не забуду ні цієї хвилини, ані його слова.

— Я вмру, — сказав він, — мені тепер однаково, чи розстріляють більшовики, чи свої, але з фронту, хай знає це пан полковник, втекли сержанти... Хто ж тоді зрадник?

— Зрадник! Розстріляти його! — загукали сержанти, але зустріли в очах солдатів таку люту ненависть, що ніхто більше не промовив і слова.

Солдат. На фронті немає людей, нас затишили, прошу пана, без жодного зв'язку, більшовики наступають колонами, вистрілюючи нас, як дике м'ясо... Ми мали сотню, а лишилося... — і він обвів рукою недобитків своєї сотні.

— Більшовик! — різнув пан полковник на всю руку нагайкою, як і мене, солдата, але спам'ятавшись, вигукнув команду, а потім сказав:

— За Річ Посполиту, собако, а не сержанти. Сержантами керує штаб, а не голота! Хто одмовляється йти на фронт?

Солдати були німі; тоді ще раз повернувся конем коло сотні граф і, щільно зціпивши зуби, глянув на готових стріляти сержантів, наказав офіцерові:

— На фронт!

Залунала команда. Солдати, вирівнявши похилені голови, пішли вдруге на фронт. До мене на воза, з наказу героя хрестиків, сів побитий графом солдат з кулеметом, і ми рушили під більшовицькі позиції.

Я повинен був бути задоволений, — по мені ж сьогодні ходила почесна нагайка, що так уміло посилала на фронт солдатів...

Вже зовсім смеркало. На польській позиції, десь на лівому крилі, горить прожектор, а в моєму серці горить біль, — він вилітає, бачиться мені, червоними ракетами та сіється іскрами над Зеленогаївкою, а виття собак на Джулаєвому кутку виводить перед очі тільки матір... Туга на серці мов та сажка на пшениці.

— Важка дорога, кажу я до свого коня, злажу з воза, як то роблять старші люди з нашого села, та біжу темної ночі поруч із конем.

— Я не хочу по-дурному вмирати... Не хочу, розумієш? — шепоче, звертаючись до когось невідомого, солдат. Він так само, як і я, злазить під гору з воза та йде вперед, спотикаючись іноді на копці при дорозі.

Біле око прожектора викинуло на зеленогаївську дорогу пасмо світла, а на горі, де лікарня, тліли в вікнах далекі вогні — о, я знаю цю дорогу!..

Але я знаю ще одну велику таємницю, невідому солдатів ранком, коли кричали горласті півні, а сонне село продерло до сонця заспані очі вікон — тоді більшовицькі полки, що несли в руках розірвані знамена своєї армії, що наступали босі й голі на польські позиції, було підсилено бойовою кавалерією Котовського.

Вона цілий день під гарматним огнем переправлялася поро мами.

— В обіди, — каже до мене солдат, — матроси, голі по пояс, оперезані навхрест кулеметними стрічками, наступали з такою одвагою, що польська армія встояла лише познанськими полками. Ви нічого не чуєте? — запитує він, удивляючись в тьму ночі, в далекі вогні лікарні.

— Ні... То, мабуть, дме після дощів сухий вітер, — відповідаю солдатіві.

Він мовчить. А на фронт, обминаючи нашу сотню, спішно, тихо вигукуючи коротку команду, що шипить у вимові поляків, як шелест пашні, летить кіннота.

На нашому правому крилі такий спокій, що, коли лопне постріл-другий, не віриться, що тут захрясла в пашні ціла армія...

«У нашому селі тепер теж спокій», — думаю я.

А глухе, далеке виття собак, що летить до мене чомусь із погорілого Джулаєвого кутка, гостро, до болю, коли хочеться плакати, замкнуло мої мислі на порозі нашої низької, мов та печериця під горою, хати.

Я знаю: батько вийшов на ґанок — у хаті так душно, аж млосно, а діти сплять де хто впав, одна тільки сестра — ввижається — сидить при гасничку над матір'ю...

Мою думку шарпає знову бліде лице прожектора, що намагається прорізати чорну основу, яку

так таємниче заткала сьогодні ніч.

— Повертайте ліворуч, — каже схвильований солдат.

Я починаю його ненавидіти: чого він труситься? Смерть Хіба глибої ночі не однаково маю вмерти, коли доведеться, я?

Мої мислі горять, а тупий біль закипів уже люттю.

— Його ж ім'я, — починаю іронізувати я, — історики польські можуть зарахувати під загального назвою безіменних тисячних героїв... Хай радіє сьогоднішня ніч, коли десь по костьолах його землі буде проспівано вічну пам'ять, коли...

«Андрію!..»

Я кинувся, оглянувся назад: так, це ж був голос моєї матері, але в мене перед очима бігають перелякані та суворі очі військових, а десь далеко за лунами, по том бік Дніпра, ясно горять ліси.

З фронту летять назустріч замилені коні, офіцерам передають коротку, тривожну, мов журавлине «кру» перед бурею, звістку:

— Має наступати Котовський...

— Котовський?.. — повторює чомусь мій солдат це ім'я.

Ми зупиняємося; сотню розбивають на відділи, з п'ятидесяти душ, та ведуть у долину, звідки сторожко долітають глухі накази. Моя стійка з набоями — це місце польового штабу; шумлять телефони, хтось нервово повідомляє, що на праве крило густо наступає піхота, а в резерві — кавалерія... Піхоті дають наказ приготуватись до зустрічі.

— Така погана позиція, — з тихим незадоволенням кидає на землю хтось із авторитетних ці слова, що летять, здається мені, разом із дикими качками на той бік, до Зеленогаївки, де чути бадьорий крик, уривки пісень та глухе рокотання вітру.

— Сволоч наступатиме цю ніч востаннє. Це говорить той самий голос, запитуючи:

— Гайдамаки прибули?

— Так...

— На фронт виїхав граф... На фронт виїхав граф, — шипить хтось нервово у телефонну трубку...

Я безнадійно набиваю рептух пирію, підв'язую коневі до оглоблі. Хай не ірже, хай не хрипить тривожно мій кінь!

Огні Зеленогаївської лікарні погасли; я не прислухаюсь, раніше, до рясної перестрілки на фронті: це має бути смерть в ім'я життя, але життя моєї матері, мислю, догоріло, майбутнє братів із сестрами спотикається темної ночі в безвість...

Заплющую очі, а хтось засвічує старечого рукою лампадку перед чорними іконами в нашій хаті так, як колись засвічувала мати в зелену неділю, коли пахло чебрецем та любистком...

У мене тихо котяться по виду сльози.

— На фронт виїхав граф, — шумить. Не знаю, чи то вітер, чи телефон.

Іржуть коні, а коротка літня ніч уже скидає чорну кирею над борами — сьогодні буде золотий день!

Я дивлюся з тупою цікавістю на заспані синьо-білі обличчя солдатів, що нагадують мерців, на радість їм, коли вони вітають один одного, жартуючи, що більшовики побоялись наступати, що їм, польська, армія — непереможна арія!.. Мені хочеться сказати словами з якоїсь старої сентенції: «О шляхто польська, скільки гонору й чванства маєш!..» А моє серце щемить, коли слідкую, як назустріч сонцю летить ключ сонних, сполоханих за Дніпром качок, а слідом за ними, — не вспів іще ніхто запропонувати вистрілити, — і диким свистом летить гарматний постріл та б'є на приціл позад нас.

Пашня, степ, фронт стрепенулися! Телефон, замаскований десь під моїм возом, зашипів словами: «Кавалерія, Котовський, кавалерія...»

Я загнуждав переляканого коня та встиг запам'ятати знайомо обличчя солдата, якого підвозив увечері: він стояв на колінах коло кулемета, а очі потопали на сході, де вплив уже наполовину криваво-огненний диск сонця.

— Смерть! — крикнув солдат йому назустріч, а сам упав головою під копець і, не слухаючи команди, стріляв у розірвані кіньми тумани.

Хрипів степ, ішла атака, а на землю, скошений кулями, упав крик першої лави більшовицьких полків:

— Дайош Варшаву!..

— Варшаву-у!.. — засвистіли кулі, але я повернув коня, де на возі ще лежали два ящики з набоями, і полетів слідом за штабними кавалеристами; вони, загледівши чорно-малиновий плащ, раптом зупинилися: на позиції, оточений сержантами, скакав на вороному коні граф...

— Пане полковник, навіть трупами не стримаємо наступ, — каже, схиливши голову на буйну гриву коня, знайомий мені голос.

— Що?

І граф поскакав на позиції, а мене з конем знову погнали сержанти до бойової лінії...

— ...Козаки! Ви повинні не осоромити перед польською армією матері України...

Це були останні слова, що долетіли до мене з долини, до з червоними верхами на шапках шикувалися до бою гайдамацькі курені, слова, що нагадали мені якусь стару драму мого народу... І я знав добре, що не осоромлять гайдамаки польської армії, а може, навпаки...

— Смерть!!! — захрипів степ єдине слово солдата, коли гарматне ядро прорубало ворота фронту.

Закипіла запекла атака... Кіннота обох армій зустрілася, і тоді ж кавалерист-більшовик, що вилетів із туману і став у стременах на польському окопі, прицілився з револьвера і випустив сім куль слідом за вороним конем графа, що летів у закривавлених удилах...

«Ні, я таки проскочу сьогодні до Зеленогаївки!» — стукає моє серце якоюсь звірячою радістю, але я вже не певний, чи це моя думка, чи ні, я тільки дістав з воза револьвера і спокійно кладу його до кишені.

— Ящики з набоями — додолу!.. Хай поспробує тепер сержант...

Я на хвилину закам'янів: кавалерист надвоє розколов голову якогось сержанта, його кінч крутнувся на окопі, мов дзига, і він спіткнувся на німий кулемет, де сидів солдат, що вигукнув божевільно перед боєм слово «смерть».

— Я — бідний! Не рубай!.. — підняв він праву руку над головою.

— Не пан?!

Кавалерист дзвінко вилаявся, але закривавлена смужка сталі в його руці ударила з розмаху кулеметну цівку, а польський солдат удруге вигукнув з жахом:

— Я — бідний!

— Трудно, братан, руку здержати, — якимось не по-військовому сказав кавалерист, хитнувшись на сідлі, і впав навznak на землю.

З долини, займаючи праве крило польської армії, пішли в контратаку гайдамацькі курені; польська піхота збігала в долину, мов каламутна вода...

Так, більшовицькі полки робили останній наступ, і тачанки з кулеметами вже забігали, скригаючи немаганими колесами, в саме серце польської армії! — в зону польового штабу.

— Ні, не привезу я лікаря до матері... Смерть, — кажу я вголос ці слова, а Зеленогаївська лікарня горить у цей час так тихо та ясно.

То польська армія, залишаючи села, палить, щоб ворог не скористався, природну позицію!

Залізний дах лікарні вогненно піднявся над осокорами, а далі все заглушив гук гармат та крики поранених.

Я, забутий у бойовій гарячці штабними сержантами, стою коло коня та жду хвилини, коли нарешті польська армія зрушить із фронту. Не мусить бути — я знаю — так само, як і те, що краще вмерти, ніж повернутися тепер без коня додому!

Я жду. В мене цокотять зуби в такт якомусь божевільному ритмові бою, а рука тремтить у кишені, де я заціпив, заломивши нігті, револьвера, бо мені хочеться стріляти...

«Котовський розбив гайдамаків...»

Не знаю, хто кому сповістив цю страшну для польського штабу звістку, але армія оголила фронт, залишаючи більшовикам кулемети, набой, навіть гармати.

З коня зняли тяжко пораненого графа, послали шинелю на моєму возі — його рушницю поклали в головах та, доручивши проводити двом кавалеристам, погнати в долину, куди бігла тепер перелякана армія не хвилями, а мов та отара овець: вона втратила дисципліну, не слухала команди, не оглядалася назад...

— Варшаву-у-у! — лунали позаду крики більшовицької кавалерії, що летіла побідно, рубаючи по

дорозі тих, хто мав житній колір шинелі...

Мене не зарубають: я — підводчик. А все-таки (я накинув під возом гальмо на гвіздок) уся сила моєї енергії тепер: вискочити на дорогу до Джулаєвого кутка.

— Стій!

Польські солдати багнетами спинили мого коня, а на протести кавалеристів, що я везу графа, почали лаятися: вони поклали на воза свого пораненого товариша.

Я глянув на його обличчя: це був той самий солдат, що так боявся смерті. Той самий, що крикнув: «Я — бідний»

Ет, один чорт! Солдат, граф — це було мені однаково: я ж був для армії лише підводчик — частка затоптаного кіньми села..

— Скоріше, хлопе! — шипить не своїм голосом кавалерист та б'є нагайкою вповдовж спини мого коня. За нами лунко кричить, мов недорізаний, степ. А голос степу — це голос цього кавалериста: він хоче копнути матюками дорогу, хоче лайкою в бога висловити трагедію своєї армії!

Тоді я забуваю на хвилину про матір, тоді мій гнів та люті, шарпає смужка вирваного кінського волосу на спині, а сам я, мов божевільний з радості начальник армії, що перемогла, дивлюся у вічі смерті. О, я тепер знаю, що втече до польського обозу лише той, хто не оглянеться аж до самого лісу назад, — хто кінний.

З мого села десь під горою, у вишнях, скрекоче кулемет.

«Це дякують панам джулаївці», — проскакує в мене думка, але кінь спотикається на копець, віз підскакує, а очі графа з ненавистю та болем дивляться на мене, він хоче дати наказ кавалеристам, він намагається висмикнута з-під себе поранену руку, дає зрозуміти, що треба спинити коня. Тоді я гукаю на все горло «гиття!» — мені треба ще заглушити белькотання закривавленого графа...

Уже недалеко перехресні шляхи — накочена дорога до Києва, а глуха, з двома стежками у зеленому спориші, — до мого села. Я вирішив, що це буде межа, де не повинно справдитися батьківське слово.

Хай хоч сьогодні я не буду конем, що хтось має вивозити на мені гній до свого сухого поля... Хай не сміється дядьки Василь, що я поїхав підвозити до Волині панів!..

Я спиняю коня... На горі ще йде бій, але польська армія біжить до бору не тією дорогою, куди погнати мене кавалеристи — до польського штабу за селом, — вона тікає пашнею, навпростець прямує до накоченої дороги, де підскакує в голубому диму гарматних пострілів.

На місці польського штабу лежать — невідомо, мертві чи поранені, — солдати, розламана кухня та солома з сіном, що розтрусилі возами селяни.

Я зовсім спинив коня; граф застогнав, плюнувши лайку в обличчя пораненого солдата, що лежав без пам'яті цілу дорогу. Один з кавалеристів вихопився конем за вербу: вони були здивовані, що штаб та Червоний Хрест зникли невідомо куди.

— Що сталося? — кричить, спиняючи коня за два кроки од воза, переляканий кавалерист.

— Нічого! — відповідаю та стріляю з револьвера поспіль три рази, а він звисає в стременах коня та біжить з ним, мертвий, попустивши до колін уздечку, в степ. Я хватаю з-під голови графа рушницю — він дивиться на цю сцену широкими, червоними з люті очима, — та мені не до графа тепер: з-поза дуплинистих верб, що згорбилися од старості, вартуючи село, скаче на постріли кавалерист — у мене трусяться руки, я не знаю, чи є хоч одна куля в рушниці графа, але затвор подає в цівку — стріляю тоді просто в малинову стрічку, що вплетено в гриву цього викоханого коня, бо кавалерист приліг, тримаючи в руці револьвера, до кінської шиї.

Я на цей раз не влучив; тільки кавалерист, піймавши на вітрі переможний крик більшовицької кавалерії, повернув коня до бору: лопнули за мною дна постріли з револьвера, і вівса заткати вершника у зелену далечінь степу.

Я кричу, нахваляюся, слідом за ним; п'яний тепер якоюсь великою радістю перемоги, я ще хочу вистрілити з рушниці, а затвор не подає куль: це була остання.

Шарпаю віжками коня, в правій руці — револьвер, а на возі — граф та просто солдат-поляк, я жену селом коня так, що навіть свої ж не пізнають мене з обличчя, а лише по коневі здогадуються.

— Куди це ти, Максимовичу, добро таке возив? Це так жартує, спершись на воротях, де прибито розмальованого дерев'яного хреста, один дядько.

— Пани є ще в селі чи немає? — запитую його, не відповідаючи.

— Я б і тебе не бачив, коли б це ти не їхав...

Ні, хіба я можу вдержатись — у мене так накіпіло за сю ніч, — щоб не послати цього дядька десь аж під небесну канцелярію?..

— Немає?!

— А я що тобі: польський генерал? Я махнув рукою — безнадійно допитуватися, — а лайка, коли там вплигло слово «мати», завмерла на губах. Я рушив вільною ходою додому.

«Хоч би тобі душа з нашого кутка», — гадав я. Ворота скрізь позачиняно, а все село під гору вибігає та за боєм слідкує... Виглядають із-за воріт, запитуючи, лише ті, в кого погнали в підводи чи батька, чи сина; дітвора вискакує аж за ворота, на вулицю, хоче зазирнути в обличчя поранених, а хтось із старших серед дітей аж у долоні ляскає:

— Ой рушниця ж! От одріза можна зробити, ге?

Я сховав до кишені револьвера. Такий мені сум — я боюся думати про матір, мені скоро скажуть.

— Скоріше їдь! — гукає із свого двору дядько Василь; я аж зрадів — це далекий наш родич: коли що трапилося дома, тут буде відомо.

Але я не розумію його хвилювання. Він одчинив ворота, коня за повід, а сам на дорогу вдивляється.

— Ні, як таки так їхать? — починає картата він мене. — Це й слід панський не захолював — усе село перевернули — давай підводи пану! А ти десь вирвався, ти... О, то це пани — живі?

— запитав він, аж зблід, коли вкотив до клуні воза та почав здіймати колеса...

Я розплакався; із сіней дядькової хати вибіг із набряклими від сліз очима брат Петро; я не питаю його.

— Мати вночі вмерли, а за тобою все плакали-плакали — не говорять, а тільки плачуть. Ми їм кажемо: «Він приїде з доктором», а вони ковтули води з ложечки — захлинулися..

— Чого ти лаєшся? Лежи каменем з доброї честі! — каже переляканим голосом дядько Василь до графа; я на крик підходжу до воза — у мене тепер ні жалю, ані серця — лише тупий біль. У клуні напівтемно, а зайчики від сонця, що проскакують через шалівку на тік, сліплять графові очі...

Граф. Польща озолотить тебе ЗІ» мене, чуєш? Я — граф Яромірський, начальник другої познанської дивізії, розумієш? Хто ти? Маєш допомогти мені...

Дядько Василь. Чи не гадова душа! Цабе яке вискіпалося; мультко, мабуть, лежати на возі?!

Я засміявся... Мені вподобалася така відповідь, але я згадав за коня.

— Веди його в левади, хай трохи промнеться, — сказав Петрові, передавши вуздечку.

В клуні тепер нас тільки троє: я з дядьком та граф. Солдат, коли його перевернув обличчям до сонця дядько Василь, уже, видно, давно задубів; губи цільно зімкнені, а пристаркуватий з великим шрамом на бороді вид такий був збитий за життя, що я мимоволі згадав його слова: «Я — бідний».

— За мою смерть... Пам'ятай, польська армія розіб'є більшовиків... І не тільки ти, — це граф до мене, — а все село спалимо до цурки... Дай мені води, — командує по-військовому граф дядькові Василеві.

— Ой зараза ж! — це дядько Василь.

Я запитую графа польською мовою:

— Пан полковник не помиляється? — Мені тепер просто хочеться побалакати — доля його лежала в моїй кишені, але дядько Василь нервується:

«Скоріше, чого там панькаєшся», — кажуть за нього тремтячі руки, коли він почув із вуст пораненого кару вогнем...

— Селом побігли більшовики! — пошепки, причинивши хвіртку, передає дячина чи дочка Василева.

— Не вештайсь по двору, в хаті сиди! — кричить до неї дядько.

... Я згадую вигорілий Джулаїв куток, я уявляю до найменших дрібниць, як захлинулися водою перед смертю мати, тоді знову виймаю з кишені револьвера: граф скавулить, мов пес на пожежі.

— Більше не доведеться палити, пане полковник!

Я повертаю барабан револьвера, а дядько Василь махає рукою:

— Не стріляй, він уже й так готовий... Сам дійшов. Фу, смердота яка!

В клуні темно. А селом (уже стихли постріли) стугонить під копитами земля, скригають намазані тачанки, а сірі, в зелених штанях до обмоток, червоноармійці заскакують у двір пити воду...

— Я приберу його до вечора, — каже до мене дядько Василь, замикаючи клуню, а сам по-хазяйському виносить надвір відро води, ставляє його посеред двору, як на весіллі.

— Стомилися, товариші? — хитро протираючи вуса, запитує він якогось червоноармійця. — Вода в нас хороша, кринична... Хліба трудніше достать, а вода, слава богу, є! Не вірите в бога?

Не годиться так...

Падають дядькові слова за мною; відповіді червоноармійців я вже не чую, бо поспішаю левадами додому.

Тихо заходять сьогодні до нашого двору люди, майстри тешуть під повіткою дубового хреста; а батько стоїть без картуза серед двору — руки спустив додолу; в його чубі заплуталося сіно, вітер хоче висмикнути, а сінина метляється, аж до густої брови дістає, але батько не хоче допомогти вітрові — не підіймаються руки.

— Врубайте, тату, полотна матері на труну, баба кажуть...

Це моя сестра — наш пастух тепер і хазяйка; вона цієї ночі посмутніла й постаріла.

— Не лінувалась за свій короткий вік — можна і врубати, — каже батько, втерши рукавом сльози, до людей.

Ми коло порога зустрічаємося, а він:

— Щастя твоє, — до мене, глянувши на синю, пухлу смугу, що залишилася на моєму обличчі, як спомин про графа, — щастя, що тільки вирвано шматок м'яса, а сам хоч цілий зостався. Щастя... — якась гірка усмішка на обличчі. — Затни березівкою.

Батько хотів ще щось промовити, та в хаті, коди почули, що я прийшов, заголосили жінки — материні сестри, а найменший мій брат сидів на тому ж самому місці, коло вікна, як і вчора, коли я виїздив по доктора.

Він уже виплакав свої сльози — схлипував; одна тільки сестра примовляла з тітками, голосячи:

— Ой матінко-вутінко, де ж нам зустрічати-виглядати?

...Я цілую в останній раз мертві руки матері, а коли стихає в хаті голосіння, до мене — не знаю — настирливо (я жахався цієї думки) підкрадається одне запитання: чому моя мати так зціпила щільно губи, як і мертвий солдат?

— Смерть.. Не хвилюйся сину, — вговоряє мене якийсь старечий голос.

З моїх очей капують нестримно сльози на лице матері, а сам я глухо ридаю...

«Смерть!» — чую я знову нелюдський крик солдата перед боєм.

— От забули ви, діти, хоч раз десь ізнятися з матір'ю, щоб пам'ять була, — той самий голос

старої.

Я виходжу з хати; принесли полотно на труну матері...

Перелажу до городчика; мені не хочеться зустрічати людей, а в городчику — холодна м'ята та любисток, ще й гвоздики — повні квіти, що їх так любила моя мати; я рву, але божевільне запитання вдруге підкрадається до мене: чому моя мати зціпила губи, як і мертвий солдат?

— Киш-ш! — кидаю грудку землі на курку, що кублиться під кущем агрусу; вона підлітає, а і нею легші, мої божевільне запитання.

І знову хрипить степ, кіннота йде в атаку, а солдат, що став тепер півнем, стоїть на купі гною коло повітки та кричить несамовито.

— Смер-р-рть!! Я йду...

— Ну, розпишіть хреста, — каже мені спокійним голосом майстер, наш сусід.

— Зараз.

... До мене прийшов спокій. Батько стоїть без картуза серед двору: гранчаста, загоріла шия, а сінину з чуба вітер висмикнув.

Я беру крейду до рук і не знаю, що ж саме написати на хресті про смерть моєї матері.

Майстер підказує мені:

— А ви, Максимовичу, просто, без латини: «Оксана Андріївна Романюк...»

— Ні, не можна: мати.

Але в мене справді не знайшлося слова, яким можна було б на хресті матері змалювати її страждання.

Постійна адреса: http://ukrlit.org/kosynka_hryhorii_mykhailovych/maty